

Sita
Brahmachari

Nežná zem

Nežná
zem

A stylized graphic of a necklace with a peace symbol pendant. The necklace is represented by a dotted line that forms a loop around the word "zem". The pendant is a peace symbol (a circle with a vertical line and two diagonal lines) hanging from the necklace. The word "zem" is written in a serif font, and the word "Nežná" is written above it in the same font.

A decorative border surrounds the text, featuring floral patterns, musical notes, a bird, a lantern, a snake, and an open book.

Sita
Brahmachari

Nežná
zem

slovart

First published 2017 by Macmillan Children's Books,
an imprint of Pam Macmillan

Copyright © Sita Brahmachari 2017

Translation © Oľga Kralovičová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3398-5

www.slovart.sk

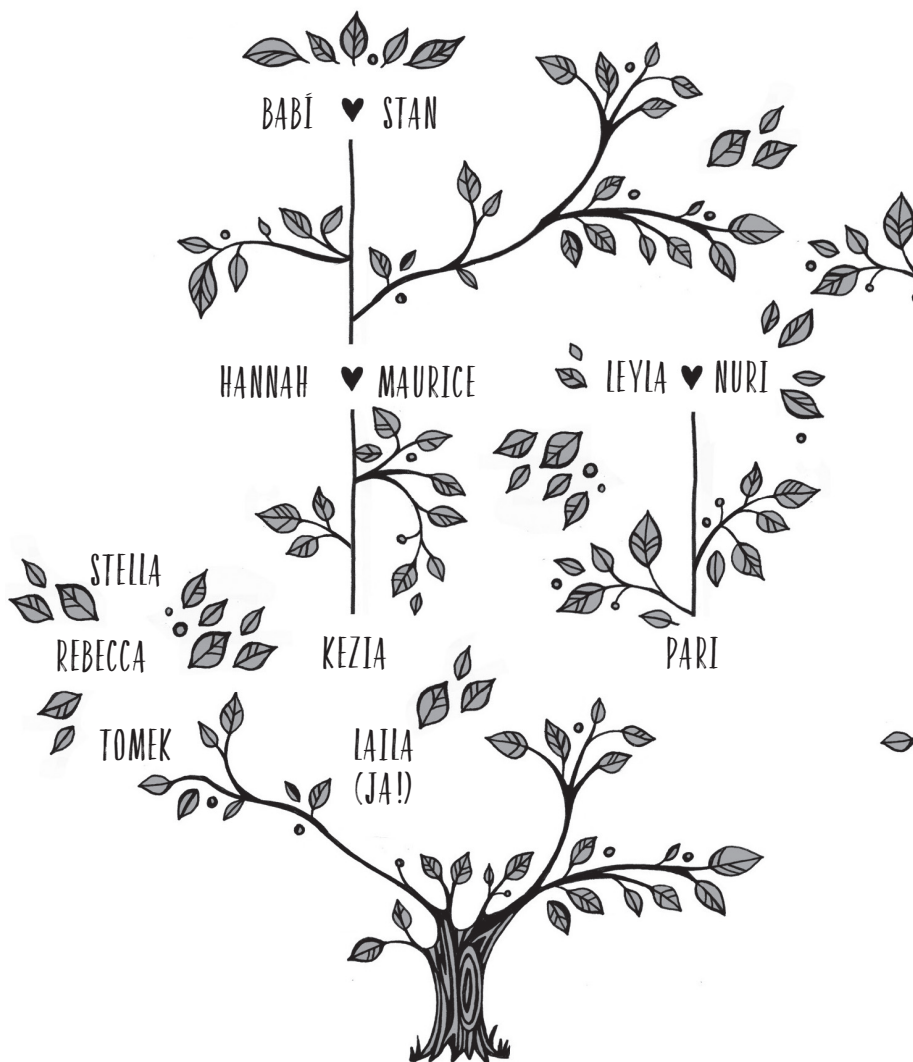
*Eshi a všetkým mladým ľuďom, ktorí musia nájsť cestu,
ako vyrásť z tejto nežnej zeme.*

*Na pamiatku Simona Goulda.
S láskou a vďakou za to, že opatroval Knihu protestov
a odovzdal ju ďalšej generácii.*

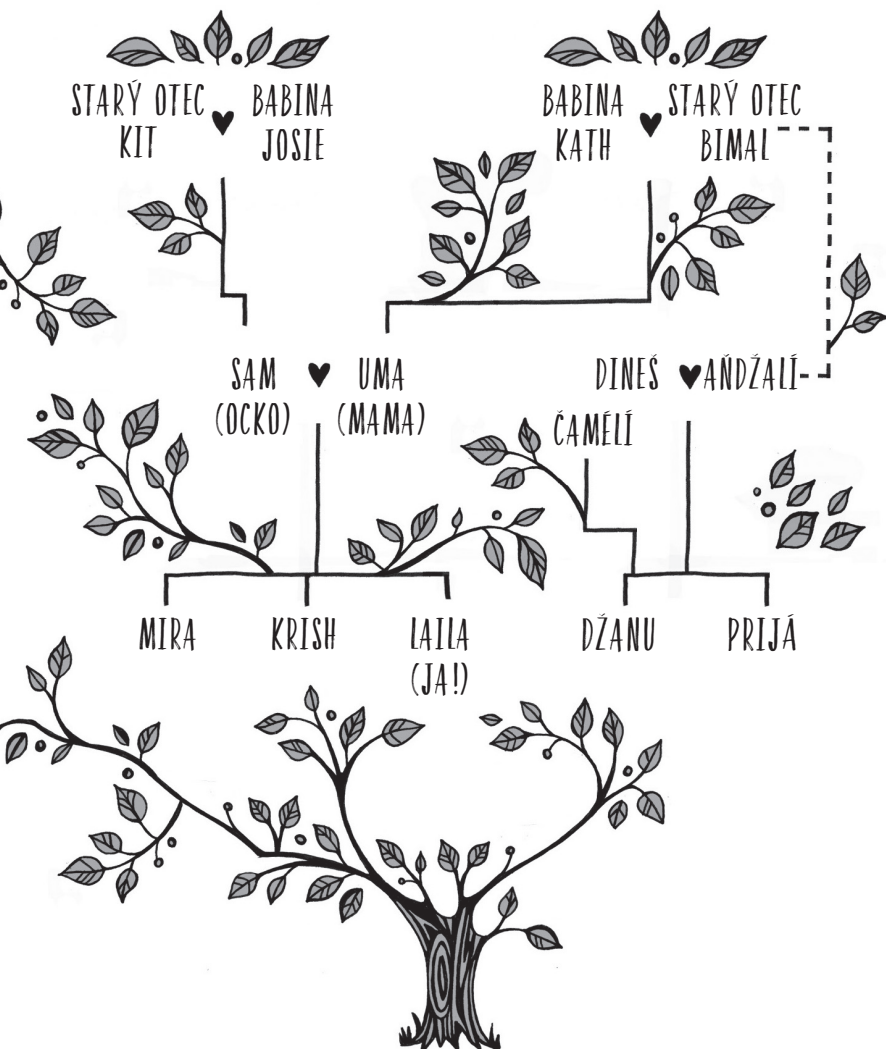
*„Dni sú zvitky – napíš na ne to, prečo by
si ťa mali ostatní pamätať.“*

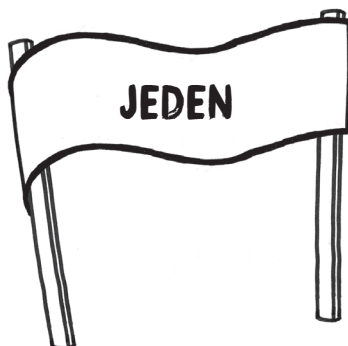
Bachja ibn Pakuda

NIEKTORÉ VETVY MÔJHO RODOKMEŇA PRIATEĽOV

A RODOKMEŇ NAŠEJ RODINY

V kuchyni máme hada.

„Tu dole je had!“ kričím.

Nikto mi ani len neodpovie.

Pomaly sa plazí po dlážke okolo sporáka.

„Fakt vtipné!“ zavolá Mira zo svojej izby.

„Je. Tu. Had. V kuchyni!“ kričím znovu.

Krish letí dolu schodmi, berie ich po troch.

„To je čo za šifra, že *v kuchyni je had*?“ smeje sa, ale vo dverách zmeravie.

„Mami! Oci! Mira!“ kričí z plných pľúc. „V kuchyni je had!“

„Veď som to povedala!“ pokrčím plecami a sledujem, ako had mieri k radiátoru.

Krish ho usilovne natáča iPhonom.

„To je dobrý fór!“ smeje sa a vzápätí na jeho facebookovej stránke pinkajú lajky a komentáre. Mama a ocko ešte ani nezišli dolu.

„Toto je virálna bomba!“ smeje sa Krish.

„Ty teda vieš pomôcť!“

Čo mám urobiť, aby ma niekto v tejto rodine počúval?

Ocko s Mirou sa zjavia vo dverách. Ocko telefonuje. „Čo je na tom videu na Facebooku?“

Ukážem na hada... Hlavu má teraz pritlačenú k teplému radiátoru, a tak sa zohnem, aby som sa naň lepšie pozrela.

„Nedotýkaj sa ho, Lai Lai – môže byť jedovaný!“ varuje ma Mira. Akoby som mala v úmysle ho objať alebo čo.

„Čo sa deje?“ vynorí sa za Mirou mama.

Ukážem na hadí chvost – myslím, že hady sú vlastne *celé* chvost... Skrátka ukážem tam, kde vytrčá jeho koniec, nie hlava. Mama zmeravie s otvorenými ústami.

„Lai Lai, okamžite choď od neho preč!“ prikáže mi a otočí sa k ockovi. „Sam! Prosím ťa, vytiahni tú vec z kuchyne!“ Pozrie naňho, akoby *on* bol zodpovedný za to, že tam je had.

„A čo mám robiť, Uma? Nedotknem sa ho, pokiaľ nebudem vedieť, že je to bezpečné!“

„Myslím, že on sa nás bojí viac ako my jeho, oci.“ Hľadím, ako sa skrútil za radiátor.

„Ešte dobre, že som ho nakrútil na video!“ stratí záujem Krish a odchádza.

„Kam ideš, Krish?“ spýta sa mama. Stále prešľapuje na chodbe a jej tvár má trochu zelenkastý odtieň

„Preč z tohto domu plazov!“ smeje sa Krish a krúti hlavou.

Zazvoní telefón, a tak ho idem zdvihnúť, lebo je jasné, že sa nikto iný k tomu nemá. Volá babina Kath.

„Čo sa deje? Na Facebooku vidím, že máte v kuchyni hada. To je Krishov kanadský žartík alebo čo? Radšej nech také veci nevyvádza, keď mieni bývať u mňa!“

„Nie, babi... Je naozajstný,“ poviem jej.

„Vidím, že je naozajstný,“ odvetí, „ale ako sa tam, preboha, dostal?“

„Lai Lai, povedz mame, že jej zavolám.“

„Spýtaj sa ocka, či príde s Mirou a Krishom v sobotu alebo v nedeľu.“

„Babina chce vedieť, či prídete v sobotu alebo...“

„Povedz babine, že teraz nemôžeme hovoriť!“ Mama škripe zubami, akoby som ja mohla za to, že babina nechce ukončiť hovor.

„Teraz...“

„Počula som,“ preruší ma babina. „Myslím, že had v kuchyni je naozaj trochu o nervy. Prestahuj sa s Krishom ku mne na sever, Laila! Počkaj chvíľu... Ahoj, Betty, prišla si práve včas – Uma má v Londýne v kuchyni hada! Ja viem! Dobrý nápad. Spýtam sa ich. Tuto Betty hovorí, že by ste mali zavolať Spolok na ochranu zvierat.“

„Ocko sa pokúša dovolať sa im,“ informujem babinu.

„Dobre! Ja som teda v živote v kuchyni hada nemala!“
Počujem, ako sa Betty v pozadí smeje.

Bola by som radšej, keby babina prestala hovoriť o odsťahovaní sa na vidiek. Vzala si do hlavy, že bývať tu v meste znamená bezpečnostné riziko, či niečo podobné. Všetci si z toho utahujeme, ale naozaj začínam byť trochu nervózna, keď to stále opakuje.

„Myslím, že aj na vidieku sa nájde zopár hadov, babi,“ argumentujem.

„Prosím, dostane niekto toho hada z kuchyne?“ hovorí mama hlasom piskľavým skoro ako náš požiarň alarm.

„Dúfam, že to nie je zlé znamenie. Had v záhrade...“

„Babina si myslí, že by to mohlo byť zlé znamenie,“ hlásim.

„Len polož!“ zašepká mi mama. Neviem, prečo tak šepká so stisnutými zubami, keďže to počuť lepšie, ako keď rozpráva normálne.

„Laila, prosím ťa, nevešaj. Toto si nemôžem nechať ujsť!“

Nechám telefón na bielizníku, aby babina Kath a jej priateľka mohli počúvať.

„Mohli by ste sa všetci upokojiť? Je to domáce zvieratko, ktoré niekomu ušlo. Asi je neškodné. Čítal som o tom zo pár článkov v novinách,“ informuje nás tatko a pozerá na radiátor. „Niektorí nechali dvere klietky otvorené. Mohli by ste byť trochu tichšie? Nepočuť ani vlastného slova.“ Zastrčí si mobil medzi bradu a ucho. Zamračí sa, lebo ho prepľi na čakanie.

Hudba počas čakania konečne dohrá a tatko vysvetľuje situáciu. Chvíľu je ticho, keď počúva, čo mu hovoria, a potom...

„Nie, toto nie je falošný poplach... Súhlasím, že je to trochu nezvyčajné, ale máme v kuchyni hada. Nevieme, aký je to druh. Áno, presne tak, to je naša adresa... Niekam ho zavrieť? No, v tejto chvíli je... za radiátorom. Zajtra!? Nemôžete niekoho poslať skôr?“ Tatko sa prechádza sem a tam. „Až o deviatej... DOBRE... DOBRE, ak to naozaj skôr nejde.“

Ukončí hovor.

„To *nemyslíš* vážne, Sam,“ zdesí sa mama. „A čo mám robiť dovtedy?“ Vyzerá, akoby sa chystala vybuchnúť.

„Tá pani mi navrhla, aby sme si sadli a sledovali ho,“ pokrčí plecami ocko.

„No to mi naozaj pomohlo. A potom čo?“

„Ja neviem, Uma!“

„Ja idem baliť,“ vyhlási Mira a zamieri do chodby.

„Pomôžem ti!“ pridá sa k nej mama a prejde okolo telefónu, kde babina stále podáva svojej priateľke Betty priebežné hlásenie.

„Nepoložila si, Laila?“

„Babina chcela zostať v spojení...“

Mama chvíľu počúva a vzdychne si. Hoci stojím vedľa maminy, jasne babinu počujem. Myslím, že rozpráva nahlas kvôli Betty.

„To si ty, Uma? Práve som rozprávala Betty o vašom hadovi... Musela som jej dať pohár vody – skoro sa zadusila od smiechu! Už dávno nezažila v sobotu večer takú zábavu!“

„Ó, sme veľmi radi, že sme vás pobavili! Teraz nemôžem hovoriť, ráno ti zavolám.“ Mama položí telefón. „Lai Lai, do postele!“

Ako keby som po tomto mohla zaspáť!

A tak s ockom sedíme na gauči a dávame pozor, aby had nikam nešiel, hoci vôbec netuším, čo by sme urobili, keby sa rozhodol ísť. Sledujem radiátor a počúvam, ako ocko chrápe, až kým sa nevráti Krish s kamarátom a tatka nezobudí.

„Tak čo! Pohl sa? Čo sa deje?“

„Je tu, za radiátorom,“ vysvetľuje Krish kamarátovi. „Oci, toto je môj kamoš Ed – vie všeličo o hadoch; študuje ich.“

„No jasné!“ zasmieje sa tatko.

„Nie! Vážne!“ povie Ed trochu urazene.

„Nechcem, aby ťa štipol...“ ocko vstane a ide k Edovi, ktorý si navliekol rukavice až nad lakeť, ako tie, ktoré tatko používa, keď čistí krovie. Ed drží nad radiátorom plastovú klietku, do ktorej chce hada zavrieť.

„Musíte skrátka vedieť, ako s nimi manipulovať,“ povie Ed, leží na dlážke na chrbte a žmúri za radiátor. „Och, chúdätko! Určite je vydesený.“

Začne ho pomaly štekliť, akoby bol zaklínač hadov, a prihovára sa mu, akoby sa rozprával s batolaťom. „No tak, pod', neublížim ti... Bol si vonku na zime? Musíš byť hladný. Našiel si si tu pekné teplé miestečko, však? Nie si hlúpy.“

Ed zasvieti baterkou pod medzeru v radiátore a had sa pomaly začína rozvíjať a obkrúcať okolo dlhej rukavice, akoby ho naozaj počúval.

„Odstúp, Lai Lai!“ prikáže mi ocko.

„Pekná kresba. Myslím, že je to užovka červená.“ Ed to hovorí priam nadšene. „Podľa všetkého mladá. Vôbec vám neublíži... Niekomu asi ušla, zrejme preliezla cez potrubie.“

„Ako zo Slizolinovej sochy,“ žartuje Krish.

„Harry Potter pokazil hadom povest,“ povie Ed bez najmenšieho náznaku úsmevu. Akoby bol nejaký obhajca hadov!

„Podľa mňa mali zlú povest už aj predtým!“ poznamená tatko sucho.

Ed ho ignoruje a pomaly vstane, držiak hada za hlavou. Teraz je celý zvinutý a nevyzerá tak pôsobivo, ako keď sa plazil po dlážke.

„Chceš si ho podržať?“ spýta sa ma Ed.

Natiahnem ruku, ale tatko sa postaví medzi nás a otvorí klietku.

„Nechajte to na mňa. Vylepím nejaké oznamy, možno sa k nemu niekto prihlási,“ povie Ed a odchádza.

„Maj sa, kamoš!“ Krish sa zasmieje a vyprevadí Eda aj s hadom a potom víťazoslávne dvihne ruku, akoby *on* bol hrdinom dňa!

„Čo je? Veď ty si nič neurobil!“ povie Mira Krishovi, keď sa vráti dolu v pyžame.

„Nevidím tu nijakých *tvojich* kamošov, ktorí by pribehli nás zachraňovať, Mira.“

„Ale no tak, vy dvaja!“ volá mama zhora. „Zostáva nám už len zopár spoločných dní. Čo keby ste si prejavili trochu súrodeneckej lásky?“

Volám Kez. Mám aspoň niečo zábavné, čo jej môžem povedať, ale ona to už, pravdaže, videla. Ani som nevedela, že je Krishova priateľka na Facebooku. Myslím, že sa ani nebudem namáhať vytvoriť si účet, keď mi ho konečne dovoľia – bolo by fajn mať nejaké správy, ktoré môžete povedať svojej najlepšej priateľke ako prvá.

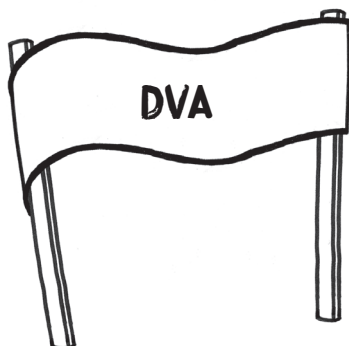
Ležím vo svojej izbe, zaspávam a znovu sa preberám. Zdá sa mi čudné ležať na matraci na dlážke, lebo ocko už rozmontoval moju vysokú posteľ. Zdá sa mi, že teraz je strop veľmi ďaleko, nado mnou je toľko prázdneho miesta. Mira a Krish sú stále prilepení na mobily a rozprávajú sa so svojimi kamošmi. Väčšinou zaspávam tak, že počúvam

jednu stranu ich rozhovorov. Je to upokojujúce ako počúvať rádio, až na to, že poznáte všetkých, čo hovoria.

Posledné Krishove slová, ktoré zachytím:

„Neskutočné, čo? Také niečo sa môže stať iba u nás doma!“

Hľadím na strop a usmievam sa, keď si znovu predstavím celý večer. Možno sa takéto veci naozaj stávajú iba u nás doma, ale tento dom sa mi naozaj páči presne taký, aký je. Je to dom, v ktorom som sa narodila. Nechcem, aby sa v ňom niečo zmenilo. Nechcem, aby sa naše hlučné chaoticke sobotňajšie večery skončili. Nechcem, aby som tu zostala sama s mamou a otcom. Chcem, aby všetko bolo ako doteraz.

Ako to, že keď konečne dostanete, čo ste vždy chceli, nikdy z toho nemáte taký pocit, ako ste si predstavovali?

Ležíme s Mirou na jej posteli a každá má hlavu na jednom konci. Má to byť moja izba, keď sa odsťahuje. Konečne budem mať nejaký priestor. Je aspoň tri razy väčšia ako moja.

„Ako to, že na všetkých týchto fotkách som bábätko?“ Zoberiem jednu, na ktorej Mira drží maličkú Lai Lai.

„Bože! Táto je, keď si sa narodila! Vôbec som netušila, že väčšina ľudí nemá možnosť vidieť, ako sa narodí ich maličká sestra. Považovala som to za normálne – vieš, akí sú mama a ocko.“

„Nenormálni!“

„No... možno to ľudia bežne nerobia, ale...“

Mira hľadá na fotku.

„Plačeš?“ spýtam sa.

Prikývne. „Je dobré poplakať si, Lai Lai.“

„Hovoriš úplne ako mama! Prečo všetci chcú, aby som plakala?“